

kan der virkelig nu gennemføres en Retsplejelov, der indeholder en hel og fuld Opfyldelse af Grundlovens Løfteparagraffer vedrørende Retsplejen og hele dens Ordning, vil Mindretallet ogsaa yde sin Medvirken hertil. Mindretallet vil kun ikke være med til, at Tiden gaar med Forhandlinger, og at det gamle Retsplejesystem imedens bevares og praktiseres videre. Det er dette, Mindretallet har givet Udtryk i sin Betænkning, og i Henhold hertil er Mindretallet med til at gøre den nu foreliggende Indstilling. Man forbeholder sig kun, at hvis det ikke lykkes at gennemføre en Retsplejelov saaledes, at baade Anklageprincippet og Adskillelsen af Domsmagten og Forvaltningen tages med, maa man ikke forholde Befolkningen de Goder, som Retsplejeloven af 1909 byder. Det er altsaa et Forsøg, som her gøres paa at tage det hele med og gennemføre Retsplejeloven i udvidet Skikkelse.

Til selve Hovedlovforslaget er der i alt stillet 28 Ændringsforslag. De 13 heraf angaar Udtagelsen af Nævninger, og de 8 vedrører Tavlerne over By- og Herredsretskredsene og Politikredsene. Jeg skal saa kort, det er muligt, omtale, hvad de forskellige Ændringer gaar ud paa.

Det første Ændringsforslag er stillet til § 17. Det gaar ud paa, at den Bestemmelse, som blev indsat i Landstinget i 1914: at Justitsministeriet ved kgl. Anordning skulde have Ret til at dele en Retskreds, som er naaet op paa 40,000 Indbyggere, i to selvstændige Retskredse, i Stedet for, som Regelen ellers er, at ansætte to Dommere, skal udgaa, idet vi er blevet enige om i Udvalget, at det kan være mere heldigt, at Lovgivningsmagten faar Indflydelse, baade naar Retskredse eventuelt skal deles, og naar de skal sammenlægges.

Ændringsforslagene Nr. 2—3, 5—6 og 8—13 er stillede i Anledning af, at der foreslaas en helt anden Maade end Lovforslagets til Udtagelse af Nævninger. Jeg kan udtale mig ganske kort om disse Ændringsforslag, fordi de alle knytter sig til Hovedændringsforslaget, Nr. 3 til § 73. Det er en underlig Skæbne, der er overgaaet de Bestemmelser om Udtagelse af Nævninger, der har været foreslaaede i de forskellige Lovforslag angaaende Retsplejeloven, man kunde næsten, synes jeg, kalde denne Skæbne for et Sørgespil i 6 Akter. I Aarene 1901—06 strandede Retsplejeloven Gang paa Gang paa Spørgsmaalet om,

hvorvidt vi skulde have folkevalgte Nævninger eller ikke. I 1903 naaede vi en Overenskomst med Landstinget, hvorved det kommunale Element i det Femmandsnævn, der skal udtage Nævninger til Grundlisten, forstærkedes væsentligt i Forhold til det, Landstinget havde vedtaget. I 1913—14 forelaa der her i Folketinget et Forslag om at gaa tilbage til at udtage Nævningerne ved de kommunale Raad, men allerede ved anden Behandling ændrede man det og optog Reglerne i Loven af 1909 om Udtagelse af Nævninger. Nu foreligger der et Forslag fra Justitsministeren, hvorved vi atter gaar tilbage til Bestemmelsen om at lade Nævningerne udtage af de kommunale Raad ved Forholdstalsvalg, men nu er vi paa ny i Udvalget enedes om en Ændring paa dette Punkt, saa at det ikke bliver de kommunale Raad som saadanne, men et Femmandsraad, der skal udtage Nævningerne til Grundlisten. Man har paa dette Punkt ændret lidt paa Regelen i Loven af 1909, nemlig saaledes, at medens det før var Amtmanden og Dommeren, der skulde vælge hver 1 Mand til at tiltræde dette Nævn og de kommunale Raad 3 ved Forholdstalsvalg, har man nu ladet Amtmanden, som har med Administrationen at gøre, gaa ud, og i Stedet for har man indsat Bestemmelsen om, at det skal være Landsrettens Formand, der skal vælge det ene af de 5 Medlemmer til dette Femmandsnævn. Saaledes bliver det i Fremtiden efter denne Bestemmelse Domsmagten og de kommunale Raad i Forening, der faar Indflydelse paa, hvem der skal være Nævninger. Hertil knytter sig paa en Maade Ændringsforslagene til § 85 — det er 3 i alt —, men jeg vil dog sige, at disse 3 Ændringsforslag kunde vedtages uafhængigt af Ændringen til § 73. Disse Ændringsforslag gaar ud paa, at det Femmandsudvalg, der ved Lodtrækning skal udtage Nævningerne til Aarslisten og til det enkelte Ting, faar ikke alene en Udskydningsret, men ogsaa en Udskydningspligt, idet man bestemmer, at de skal udskyde et Navn af hver af Listerne, Hovedlisten og Supplementslisten. Man har dermed tænkt at sikre sig, at hvis der skulde smutte en eller anden ind paa Listen over Nævningerne til det enkelte Ting, som man ansaa for mindre velskikket til at udføre Nævningehvervet, kan vedkommende fjernes, men der maa selvfølgelig ikke gives Meddelelse om, hvem de har foreslaaet udskudt, eller hvorledes Forhand-